

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 19 października 2023 r.

Pozycja 269

POSTANOWIENIE

z dnia 23 maja 2023 r.

Sygn. akt Ts 141/20

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Mariusz Muszyński,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej [...] Sp. z o.o. z siedzibą w S. w sprawie zgodności:

- 1) art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz. U. Nr 21 poz. 86, ze zm.) – w brzmieniu obowiązującym od 1 stycznia do 31 grudnia 2009 r. (ustawa z dnia 6 listopada 2008 r. o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych oraz niektórych innych ustaw; Dz. U. Nr 209, poz. 1316) – „w zakresie wykładni tego przepisu dokonującej nieuprawnionego różnicowania w traktowaniu takich samych podmiotów, tj. niepublicznych zakładów opieki zdrowotnej i ich założycieli, poprzez umożliwienie organom podatkowym swobodnego uznania, który niepubliczny zakład opieki zdrowotnej posiada podmiotowość prawnopodatkową, co prowadzi do nierównego traktowania tych podmiotów i ich założycieli”, z art. 2, art. 32 i art. 84 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) art. 17 ust. 1 pkt 4 w związku z art. 1 ust. 2 ustawy wymienionej w punkcie 1 niniejszego postanowienia „w zakresie wykładni tych przepisów polegającej na przyjęciu, że zwolnienie podatkowe przysługuje tylko takiemu niepublicznemu zakładowi opieki zdrowotnej, który może zostać uznany *ad hoc* za podatnika na podstawie swobodnej oceny organu podatkowego”, z art. 2, art. 32 i art. 84 Konstytucji;
- 3) art. 1 ust. 2 ustawy, o której mowa w punkcie 1 niniejszego postanowienia, w związku z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91 poz. 408, ze zm.) „w brzmieniu obowiązującym od 5 grudnia 1997 r. do 30 czerwca 2011 r. ([ustawa z dnia 5 grudnia 2008 r. o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi; Dz. U. z 2008 r.] Nr 234, poz. 1570) w zakresie wykładni tych przepisów polegającej na przyjęciu, że kryterium uznania niepublicznego zakładu opieki zdrowotnej za podatnika podatku dochodowego od osób prawnych jest, aby był on całkowicie samodzielny i niezależny od organu założycielskiego, posiadał zdolność prawną, odrębną strukturę organizacyjną, odrębny przedmiot działania oraz odrębny majątek, podczas gdy z przepisów ustaw podatkowych nie wynikają żadne takie kryteria”, z art. 2 i art. 217 Konstytucji,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 25 września 2020 r. (data nadania) [...] Sp. z o.o. z siedzibą w S. (dalej: skarżąca), reprezentowane przez pełnomocnika z wyboru, wystąpiło z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia na tle następującego stanu faktycznego.

Dyrektor Izby Administracji Skarbowej w W. decyzją z 24 czerwca 2016 r. (nr [...]) utrzymał w mocy decyzję Naczelnika Trzeciego Mazowieckiego Urzędu Skarbowego w R. z 24 marca 2016 r. (nr [...]), w której odmówiono skarżącej stwierdzenia nadpłaty w podatku dochodowym od osób prawnych za 2009 r.

Skarga na decyzję Dyrektora Izby Skarbowej została oddalona w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z 26 lipca 2017 r. (sygn. akt [...]), natomiast skargę kasacyjną oddalił Naczelny Sąd Administracyjny w wyroku z 28 stycznia 2020 r. (sygn. akt [...]).

Prezes Trybunału Konstytucyjnego zarządzeniem z 16 grudnia 2020 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącej 4 stycznia 2021 r.) wezwał skarżącą do usunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej przez doręczenie odpisów poświadczonych za zgodność z oryginałem: orzeczeń (decyzji, wyroków) potwierdzających wyczerpanie drogi prawnej (wraz z czterema kopiami), wyroku NSA z 28 stycznia 2020 r. oraz kserokopii koperty, w której doręczono pełnomocnikowi skarżącej odpis powyższego orzeczenia.

Pełnomocnik skarżącej odniósł się do zarządzenia w piśmie z 18 stycznia 2021 r. (data nadania). Wskazał w nim, że opóźnienie w wykonaniu zarządzenia spowodowane jest przebyciem przez niego chorobą. W piśmie tym jako skarżący został wskazany inny podmiot aniżeli ten, który wniósł skargę konstytucyjną.

Zarządzeniem z 15 marca 2023 r. (doręczonym pełnomocnikowi skarżącej 3 kwietnia 2023 r.) sędzia Trybunału Konstytucyjnego wezwał skarżącą do dokładnego określenia przedmiotu skargi konstytucyjnej poprzez przytoczenie treści kwestionowanych przepisów lub wskazanie prawidłowego adresu ich publikacji. Skarżąca została ponadto zobowiązana do doręczenia odpisu lub poświadczonej kopii (wraz z czterema kopiami) decyzji Dyrektora Izby Skarbowej w W. z 24 czerwca 2016 r. (nr [...]), wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W. z 26 lipca 2017 r. (sygn. akt [...]), pisma procesowego z 18 stycznia 2021 r. wskazującego jako skarżącego podmiot, który wniósł skargę do Trybunału (wraz z czterema kopiami) oraz pełnomocnictwa szczególnego (określającego sprawę, w związku z którą została wniesiona skarga konstytucyjna).

W terminie wskazanym w zarządzeniu do Trybunału Konstytucyjnego nie wpłynęło żadne pismo procesowe skarżącej.

Skarżąca twierdzi, że „wykładnia kwestionowanych (...) przepisów, zastosowana w wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 28.01.2020 r., sygn. akt [...] i przyjęte za tym prawomocne rozstrzygnięcie narusza” jej prawo do: „równego traktowania przez władze publiczne” (art. 32 Konstytucji), „równości opodatkowania” (art. 2 i art. 84 Konstytucji), „respektowania przez władze publiczne zasady zaufania do państwa i prawa” oraz „zasady określoności prawa” (art. 2 Konstytucji). Narusza także prawo do „ustawowego określenia jej praw i obowiązków podatkowych” (art. 217 Konstytucji).

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

Skarga konstytucyjna jest sformalizowanym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Jej merytoryczne rozpoznanie jest uzależnione od spełnienia warunków wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i przepisów ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK).

Zgodnie z art. 61 ust. 3 u.o.t.p.TK, jeżeli skarga nie spełnia wymagań przewidzianych w ustawie, a usunięcie braków jest możliwe, wyznaczony sędzia Trybunału wydaje zarządzenie, w którym wzywa do ich usunięcia w terminie 7 dni od dnia doręczenia zarządzenia.

W sprawie będącej przedmiotem niniejszego rozpoznania, pomimo prawidłowego doręczenia 3 kwietnia 2023 r. pełnomocnikowi skarżącej zarządzenia sędziego Trybunału, braki skargi nie zostały usunięte. Okoliczność ta jest – zgodnie z art. 61 ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK – podstawą odmowy nadania analizowanej skardze dalszego biegu.

W tym stanie rzeczy Trybunał postanowił jak na wstępie.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p.TK skarżącej przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.